

 HARLEQUIN®

HISTORICKÁ
ROMANCE

MARGUERITE
KAYEOVÁ

Láska ve hře

MARGUERITE KAYEOVÁ

LÁSKA VE HŘE

PŘEKLAD

HELENA VOLNÁ

Milá čtenářko,

na sklonku roku 2021 mi to nedá, abych trochu nebilancoval...

Ne, nebojte se, nebudu hodnotit, zda to byl rok dobrý nebo špatný, zda jsme se měli lépe či hůře než v roce předchozím, ani to, jaké klady či záporny nám přinesl.

Letos jsem pro Vás stejně jako v letech minulých připravil celkem dvacet čtyři příběhů z Anglie předminulého století i z doby mnohem starší. Napsalo je pro Vás celkem dvacet autorek, jejichž jména Vám z minulých let nejsou neznámá. Našly se však mezi nimi i některé, s nimiž jste se v Historické romanci setkala poprvé.

První pět měsíců jste sice měla ztížené podmínky, protože lockdown zpomalil celý náš život, ale jsem přesvědčen, že jako věrná čtenářka jste se k mým knížkám dostala a mohla si je všechny přečíst.

V předvánočním čase jsem pro Vás připravil poslední dva příběhy v tomto roce. Od Laury Martinoové se můžete těšit na Vikomtku na útěku a Marguerite Kayeová pro Vás napsala Lásku ve hře z tetralogie Nevěsty z Nemanic.

Věřím, že se Vám obě knížky budou líbit a zpříjemní Vám dny, které zbývají do Vánoc. Do nového roku 2022 Vám přeji hodně úspěchů, pohody a mnoho krásných romancí – ať už v mých příbězích nebo v reálném životě!

S láskou

Váš Harlequin

Marguerite Kayeová

LÁSKA VE HŘE

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
The Earl's Countess of Convenience

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2019

Překlad:
Helena Volná

Odpovědný redaktor:
Ivana Čejková

© 2019 by Marguerite Kaye
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2021
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Historická romance jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-6494-5 (EPUB)
ISBN: 978-83-276-6495-2 (MOBI)
ISBN: 978-83-276-6496-9 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Elmswood Manor – duben 1827

Lady Kate Elmswoodová vpadla do ranního salonku a zamávala kusem tuhého dopisního papíru, který držela v ruce.

„Lord Fearnoch s největším potěšením přijímá laskavé pozvání lady Elmswoodové na Elmswood Manor v pátek šestého dubna,“ četla nahlas, „za účelem setkání s její nejstarší schovankou, slečnou Eloise Brannaghovou, a projednání možnosti sňatku mezi dotčenými stranami za podmínek nastíněných v předcházejícím sdělení.“

„Proboha, to vypadá, jako by mu tu odpověď napsal nějaký právník,“ povzdechla si lady Kate.

„Možná, ale stejně tak si ji mohl napsat sám,“ poznamenala Eloise a zvedla hlavu od své práce. Klečela na zemi před svojí sestrou Phoebe a špendlila jí lem nových šatů.

„Vzpomeň si, Kate, že než zdědil titul, byl to jen Alexandr Sinclair, obyčejný úředník z Admirality, který neustále sepisoval nějaké oběžníky.“ Usmála se. „Není to právě ta nejromantičtější žádost o ruku na světě, co znám. Nabízí nám ještě nějaké podobné projevy vřelé náklonnosti?“

„Pokud jedna ze stran dospěje k závěru, že sňatek

plně nevyhovuje jejím požadavkům,“ pokračovala lady Kate v četbě dopisu, „pak budou jednání ukončena bez jakékoli újmy. Jestli však budou obě strany ochotny v jednání pokračovat, pak se zavážou přijmout podmínku, že svatba musí proběhnout nejpozději do druhého června, tedy do třicátých narozenin lorda Fearnocha. V opačném případě by podle podmínek fideikomisu titul i panství připadly jeho bratranci. A dále se tady píše, že se lord těší a tak dále a tak podobně,“ uzavřela lady Kate. „Co si o tom myslíš, Eloise? Zní to dost chladně a neosobně. Ale ještě není pozdě odepsat, že sis to rozmyslela.“

„Nerozmyslela,“ odpověděla Eloise a zapíchla do látky poslední špendlík. „Pomalů se otáčej, Phoebe. Ano, myslím, že to bude hezké. A teď ty, Estelle.“

Druhé dvojčete vystřídalo na stoličce svou sestru. Eloise se opět pustila do špendlení a lady Kate se uvelebila ve svém oblíbeném křesle u krbu. Dopis podala Phoebe, aby si ho mohla přečíst.

„Dobře víš, Eloise, že by sis mohla moc dobře vydělávat jako švadlena. Tvoje výtvořky jsou krásné.“

„Madame Eloise, vyhlášená modistka pro dámy z vyšších kruhů,“ deklamovala Estelle s přehnaným francouzským přízvukem. „Budeš mít velice luxusní malý butik třeba v...“

„Třeba v Bond Street,“ doplnila ji lady Kate a zasmála se.

„V Bond Street. A Phoebe tam bude péct dobroty a nabízet je dámám, než je obsloužíš, zatímco já je budu bavit hrou na klavír,“ pokračovala Estelle. „Už jsi se mnou hotová?“

„Ano.“

Eloise vstala, uhladila si sukni, vrátila špendlíky do kazety na šití a posadila se naproti lady Kate.

„Smím?“

Phoebe jí podala dopis.

„Upeču lordu Fearnochovi svoje proslulé kořeněné sušenky. Radši bych mu sice nabídla ovocný dort, ale za tři dny dobrý ovocný dort neuděláš, protože ovoce se musí naložit do brandy alespoň na týden.“

Estelle se posadila vedle sestry na pohovku.

„Sušenky možná nejsou ten nejlepší nápad, Phoebe. Jsou dost tvrdé a pro bezzubého člověka nejsou právě ideální.“

„Dobré nebe!“

Eloise vrátila dopis lady Kate a rozesmála se.

„Lord Fearnoch má jistě dokonalé zuby.“

„Ano,“ kývla Estelle a hihňala se. „Je ovšem otázka, jestli nejsou falešné.“

„Tak bych mohla pro jistotu upéct piškotový dort,“ navrhla Phoebe a oči jí uličnický jiskřily. „Jestli má dřevěné zuby...“

„Tak bohatý člověk jako lord Fearnoch má určitě dost peněz na slonovinové,“ přerušila ji Estelle.

„Ano, ale on ještě není bohatý. Pokud se neožení s Eloise, bude se muset vzdát titulu a nezbude mu nic než jeho úřednický plat z ministerstva námořnictví. Takže radši upeču piškot. Co říkáš, Eloise?“

„Já nechám to osudové rozhodnutí jen a jen na tobě, Phoebe.“

„Správně. Ty máš na starosti mnohem důležitější věci. Jako třeba co si vzít na sebe. Myslím, že nejvhodnější by byly ty smetanové šaty se smaragdově zeleným lemem. Až tě v nich lord Fearnoch uvidí, tvoje oslnivá krása ho ohromí natolik, že se nezmůže na slovo, padne ti k nohám a bude žadonit, aby ses stala jeho paní.“

„Nebuď směšná,“ namítla Eloise a začervenala se.

„Víš moc dobře, že já jsem ta sestra, která věčně leží v knihách, zatímco vy dvě máte zjev, kvůli němuž se zabíjí.“

„Ale proto ještě nejsi žádné strašidlo!“

Obě sestry – dvojčata – naráz vyskočily a dotáhly Eloise před zrcadlo, které viselo nad vyhaslým krbem.

„Tak se na sebe proboha podívej!“

Eloise jim se smíchem vyhověla a při pohledu na sebe a své sestry zatajila dech. Obě dvojčata, ačkoli nebyla identická, vynikala až neskutečnou krásou. Jedna byla blondýnka, druhá rusovláska, sama Eloise měla kaštanově hnědé vlasy s rudými odlesky. Všechny tři měly stejné světle hnědé oči, Eloise však postrádala dokonale oválný tvar obličeje svých sester a jejich bezchybnou smetanovou pleť, kterou jí kazila sprška pih na nose a tvářích.

Co by si asi myslela jejich matka, kdysi vyhlášená kráska dublinské společnosti, kdyby své dcery viděla nyní? Dvě mladší dívky, z nichž vyrostly takové krásavice a zastínily svoji starší sestru? Ach, ano. V tom by byl háček, neboť matka by nesnesla, kdyby nebyla středem pozornosti jako ta nejpůvabnější žena v místnosti.

„O nás nikdo nemůže pochybovat, že jsme sestry,“ řekla Phoebe a prudce Eloise políbila na tvář.

„Opravdu ne,“ souhlasila Eloise, „ale také nikdo nepopře, že já jsem jen chabá kopie vás dvou. A navíc,“ dodala rychle, aby zamezila protestům dvojčat, „můj zjev není důležitý, protože lord Fearnoch nepotřebuje žádnou krásku, ale praktickou a rozumnou ženu.“

„Jako je teta Kate,“ prohlásila Phoebe a vrhla se jejich opatrovnici kolem krku. „Rozumná, praktická a hezká. A netvrď, že staré vdané dámy nemohou

být hezké, protože ty nejsi ani stará, ani vdaná, Kate. Alespoň ne v tom běžném slova smyslu.“

„Mně je dvacet osm, mladá dámo, a za vašeho strýce jsem provdaná už šest let,“ odpověděla lady Kate a zakoulela očima. „*Strýc Daniel!* To zní, jako by to byl už stařec nad hrobem, a přitom je mu teprve čtyřiatřicet let.“

„A přesto, že je to náš opatrovník, ještě nikdy jsme ho neviděli.“

„Protože je neustále na cestách už od naší svatby. Vzali jsme se rok před vaším příjezdem.“

„Ano, ale předtím...“

„Mezi naší maminkou a strýcem byl rozdíl devět let. Když jsem se narodila, bylo mu jen...“ přemýšlela Eloise nahlas a mračila se při tom. „Deset let.“

„A když mu bylo šestnáct, vyrazil na svoji první cestu do exotických krajů,“ dodala lady Kate.

„S těmi se asi divoké kouty Irska sotva mohou srovnávat,“ poznamenala Phoebe.

„Ne. Ale i kdyby se daly, náš papá by ho asi nepřivítal s otevřenou náručí,“ zakřenila se Eloise. „I když ani nás by tady v Elmswood Manor nevítili s otevřenou náručí, dokud byl papá naživu. I kdyby dědeček matce odpustil, že utekla z domu, papá by ani tak nepřekročil práh a nám by to také nedovolil.“

„Jak jen papá dědečka nesnášel za to, že si o něm myslel, že není pro matku dost dobrý!“ řekla Phoebe.

„Nevím, zda pro ni nebyl dost dobrý, ale vím, že nebyl dost dobrý pro dědečka a naopak,“ dodala Estelle.

„K naší škodě,“ přikývla Phoebe smutně. „Papá neustále opakoval, že nepřekročí dědečkův práh, což mu vyhovovalo, ale ani my jsme sem nesměly, dokud dědeček žil.“

„Já jsem si vždycky myslela, že starý lord Elmswood si sice nepřál, aby se vaše matka s vaším otcem scházela, ale k útěku ji nedohnal,“ prohlásila lady Kate. „Ačkoli jsem byla příliš mladá a přesné okolnosti jsem neznala. Jistě, věděla jsem, že Daniel měl starší sestru. Ale to, že s ní musel být spojený nějaký skandál, jsem zjistila až teprve po svatbě, když jsem našla její portrét schovaný na půdě. Je to moc velká škoda, že jste svého dědečka neznaly. Kdybyste se s ním setkaly, určitě by se všechny staré rány zahojily.“

„Ale to by do toho nesměl mluvit náš otec,“ podotkla Eloise zachmuřeně, když si vzpomněla na otcovy pravidelné jedovaté výpady na dědečkovu adresu.

„Ne,“ souhlasila Phoebe a pokrčila rameny. „Ale i tak je už pozdě. A stejně je zvláštní, že náš jediný žijící příbuzný je muž, jehož jsme nikdy v životě neviděly. A ještě podivnější je, že nabídl Eloise jako dokonalou manželku úplně cizímu člověku.“

„Ty to moc dramatizuješ!“ zvolala Eloise a zavrtěla hlavou. „V dopise strýc Daniel jasně napsal, že zná lorda Fearnocha řadu let a že je to čestný a poctivý člověk, jemuž by svěřil i svůj život.“

„Jenže v tomto případě je to život jeho neteře,“ odsekla Phoebe. „Ať si lámou hlavu sebevíc, nevzpomínám si, že by se strýc ve svých dopisech o Alexandru Sinclairovi někdy zmínil.“

„Ale strýc Daniel se v dopisech sotva o někom zmiňuje,“ připomněla jí Estelle. „Většinou ani nevíme, kde je a co dělá.“

„Zkoumá vzdálená a neprobádaná místa zeměkoule. A čím jsou vzdálenější a nebezpečnější, tím je strýc spokojenější. Jak všechny tři moc dobře víte, protože pečlivě čtete všechny listy, které mi posílá, většinou mně jen sdělí, že je ještě naživu. Na moje

dopisy ani nereaguje, a tak si občas myslím, jestli je vůbec čte.“

„V tom se nejspíš mylíš,“ zdůraznila Eloise. „Jistě si přečetl dost na to, aby si vyvodil, že bych mohla lordu Fearnochovi vyhovovat jako nevěsta a jednoduše mi navrhl, jestli bych k takovému svazku byla svolná.“

„A protože jsme o tom debatovaly od chvíle, kdy před třemi týdny přišel první dopis lorda Fearnocha, shodly jsme se, že bys svolná byla,“ řekla lady Kate. „Alespoň pokud vím,“ dodala a zamračila se na dvojčata.

Dvojčata se na sebe dlouho mlčky dívala. Eloise věděla, že sdílejí své myšlenky dost znepokojivým způsobem, což už od útlého věku mnohokrát prokázaly.

„Ano,“ kývla Phoebe i za sestru. „My jsme názor nezměnily, Eloise. Ačkoli jsme zpočátku byly proti tomu a protiví se nám představa, že tě ztratíme nebo že bys mohla být nešťastná. Ale už jsme to rozebíraly mnohokrát a nemá smysl to probírat zase celé dokola.“

„Ale i když ten sňatek nevypadá úplně dokonale, stejně jsme neměly jinou možnost než s ním souhlasit, vid', Phoebe?“ řekla Estelle, která se nedala zaražit, a střelila po svém dvojčeti významným úsměvem. „Protože víme, že se k smrti bojíš návratu strýce Daniela, drahá této Kate, který ti udělá ze života peklo, až zjistí, že i po pěti letech jeho nepřítomnosti mu v domě pořád straší všechny jeho neteře.“

„Jedna už je ale na odchodu, dvě ještě zbývají,“ přizvukovala jí Phoebe. „Po pěti letech se náš kroužek čarodějnic rozpadá.“

„Přestaňte s tím!“ zvolala lady Kate se smíchem. „Víte moc dobře, že tady klidně můžete zůstat třeba navždy, budete-li chtít.“

„Dvojčata jenom žertují,“ ujistila ji Eloise a věnovala sestřám káravý pohled. „Ale teď vážně. Zvážily jsme všechna pro a proti, pokud jde o moje setkání s lordem Fearnochem, a podle mého jsme se shodly, že je to příležitost, kterou by bylo přinejmenším bláhové propásnout.“

„Přesně to jsem říkala,“ přikývla Phoebe se smířlivým úsměvem. „Dobré nebe, vzpomínáte, že když nám právě v tomto pokoji Kate poprvé četla Danielův dopis, myslely jsme si, že musí jít o nějaký vtip?“

„Mě napadlo, že ho Daniel musel psát v horečkách z dlouhého pobytu v pouštní výhni,“ přiznala lady Kate. „Představovala jsem si ho, jak sedí ve stínu pyramid a nabízí Eloise, aby se stala řešením dilematu lorda Fearnocha, a celé mi to přišlo hrozně podivné.“

„A jeho dilema jsme pochopily, až když jsme konečně dostaly list od samotného lorda. Lord Fearnoch se musí po smrti svého staršího bratra oženit dřív, než dosáhne věku třiceti let, jinak ztratí nárok na jedno z největších panství v Anglii,“ pronesla Estelle vážně.

„I tak je to všechno moc zvláštní,“ zavrtěla hlavou Eloise, která mhouřila oči proti světlu, když se snažila navléknout jehlu. „Proč se k dědictví váže taková neobvyklá podmínka?“

„Možná je to snaha zajistit, že majetek vždycky přejde na dědice v přímé linii,“ krčila rameny Phoebe.

„To bych pochopila. Ale ještě podivnější je, že movitý hrabě musí žádat o ruku úplně cizí dívku. Tomu nerozumím.“

„Už jsem vám to vysvětlovala několikrát,“ odpověděla lady Kate. „Není vůbec jednoduché dohodnout platonický svazek. Když zemřel váš dědeček, byla

jsem pro vašeho strýce Daniela dokonalé řešení. V té době mně musel můj churavějící otec přenechat téměř všechny své povinnosti správce. Na panství jsem vyrostla a věděla jsem o něm a o jeho řízení víc než kdokoli jiný.“

Lady Kate pohlédla oknem ranního salonku na zadní zahrady, které se mírně svažovaly k jezeru.

„Starý lord Elmswood, Danielův otec a váš dědeček, panství celá léta zanedbával a přivedl ho na pokraj bankrotu. Myslím, že celá ta smutná záležitost s vaší matkou ho velice zasáhla. Jako mladá dívka jsem snila o tom, že tady budu jednou žít, a měla jsem spoustu plánů, jak panství vrátit jeho bývalou nádheru.“

„Takže když tě náš strýc požádal o ruku, splnil se ti sen?“

Kate zavrtěla hlavou.

„Snažím se vám vysvětlit, Estelle, že strýc mě o ruku nepožádal. Daniel se vzpíral představě, že s ním nebudu moct mít děti. Tehdy mi bylo teprve jednadvacet. Tak jsem ho o ruku požádala sama.“

„O tom jsi nám nikdy nevyprávěla,“ vykřikla překvapená Phoebe.

„Nikdy to nebylo důležité. Až teprve teď,“ odpověděla lady Kate, a když viděla, jak se dvojčata tváří úplně stejně udiveně, musela se usmát.

„Není vždy na škodu být rozumný a praktický, mé milé dívky. Tehdy jsem Danielovi zdůraznila, že je to velice moudrá dohoda, z níž budeme těžit oba. Já jsem si zajistila nezávislost a možnost dál pokračovat v práci, kterou jsem milovala a díky níž jsem mohla zvelebit tento překrásný dům. A Daniel se mohl svobodně věnovat své kariéře v cizině a mít jistotu, že jeho majetek je v těch nejlepších rukou.“

„A nikdy jsi toho nelitovala?“ zeptala se Eloise, ačkoli si byla skoro jistá, jakou dostane odpověď.

„Nikdy,“ odpověděla lady Kate rázně. „Ukázalo se pak, že bych měla děti ráda, ale hned rok po svatbě jsem je dostala. A rovnou tři najednou.“

„Děti už jsme nebyly,“ odpověděla Eloise suše. „Mně bylo devatenáct a dvojčatům patnáct.“

„A byly jste úplně zničené,“ potřásla lady Kate hlavou. „Dokonce i teď mě mrazí, když si vzpomenu, co jste musely prožít. Ztratit naráz oba rodiče i mladšího bratra při tragickém neštěstí na moři. A jako by toho nebylo málo, přijít i o jediný domov, který jste dosud znaly, a muset opustit Irsko a přijet sem, k úplně cizí osobě, která byla jen pouhou náhodou manželkou vašeho jediného příbuzného. Kdybych v té době už nebyla za Daniela provdaná, vzala bych si ho tehdy už jen kvůli tomu, abych vám mohla poskytnout nový domov. A teď přece není třeba...“

Její další slova zadusily polibky a objetí, když se k ní všechny tři dívky vrhly, a chvíli trvalo, než se všechny uklidnily a opět se posadily.

„Dobré nebe,“ řekla lady Kate, celá rozcuchaná, „nechtěla jsem vás vzpomínkami na minulost tak rozrušit. Jen jsem se vám snažila vysvětlit, proč se podle mého názoru lord Fearnoch rozhodl promluvit si radši s Eloise než s nějakou jinou dívkou.“

„Já si myslím, že vysvětlení je docela prosté,“ přerušila ji Eloise. „Přemýšlejte o tom,“ dodala a obrátila se k sestřám. „Ze strýcova dopisu víme, že když se před pěti měsíci v Egyptě setkal s lordem Fearnochem, lord se právě dozvěděl o skonu svého bratra i o podmínkách jeho poslední vůle. Někou dobu mu trvalo, než se bezpečně vrátil do Anglie. Určitě už začal svádět právní bitvu, aby se mohl vyhnout

sňatku, protože od strýce také víme, že je zarytý odpůrce manželství. Ale zjistil, že se buď ožení, nebo přijde o své dědictví, a tak závodí s časem, a protože mu strýc Daniel nabídl vhodnou dívku na vdávání...“

„Která si kvůli velmi nešťastnému příkladu našich nebohých zesnulých rodičů nikdy nepřála stát se ani manželkou a ani matkou,“ skočila jí do řeči Estelle.

„To by nechtěl nikdo, kdo zažil to, co my,“ poznamenala Phoebe a stiskla sestře ruku. „Pamatuješ si, Estelle, jak jsme si vymýšlely, že jsme adoptované, a těšily se, že si pro nás jednou přijedou naši praví rodiče?“

„A jak jsme přísahaly, že neodjedeme, dokud nám neslíbí, že si odvezou také Eloise?“

„Ano. A také jsme si přísahaly, že tě nikdy nepustíme.“

Sestřin smutný úsměv lámal Eloise srdce. Vždycky se snažila dvojčata ušetřit divokých hádek i neustálého zlomyslného hašteření svých rodičů a sestry se jí naopak snažily chránit předstíráním, že se jí to daří. O oněch letech skoro nikdy nemluvily, ale všechny tři to poznamenalo a hluboko v duši si nesly své vlastní jizvy. Eloise si myslela, že o sestrách ví všechno, ale tento smutný příběh ještě neslyšela.

„Díky,“ řekla a cítila, jak se jí hrdlo svírá dojetím. „Cením si toho, že jste se rozhodly vzít mě s sebou, i když jste mi tím naznačily, že jste se mnou jako se sestrou vlastně nechtěly mít nic společného.“

„Ne!“ zvolala dvojčata jednohlasně.

„A když si vezmu, co jste před chvílí prohlásily... že o vás dvou nikdo nemůže pochybovat, že jste sestry.“

„Což neznamenal, že...“

„Dělá si z nás legraci,“ řekla Estelle zaraženě.

„A i tak jsme, Phoebe, tenkrát věděly, že je to jen planá naděje.“

„Ano. Ačkoli jsme věděly, že kdyby někdo přišel a chtěl nás, naši skuteční rodiče by mu nás ochotně předali,“ řekla Phoebe hořce.

„Anebo by si ani nevšimli, že jsme pryč.“

Byla to pravda a nedala se popřít a Eloise neměla chuť obhajovat neobhajitelné. Prohlížela si punčochu, kterou chtěla spravovat, a pak protáhla jehlu látkou. Nechtěla, aby kostlivci schovaní ve skříních vylezli ven na světlo a zastínili současnost.

„Myslím, že už jsme o minulosti mluvily víc než dost.“

„Souhlasím. Pojdme se místo toho bavit o tom, jaké to bude, až se staneš závratně bohatá,“ řekla Estelle a přikývla. Pak radostně zatleskala rukama.

„Budeš si moct koupit celá skladiště hedvábí a šít si z nich šaty,“ hihňala se Phoebe.

„Bude z ní vznešená dáma, ty hloupá, ta bude mít jiné věci na práci. A navíc se pro hraběnku určitě nehodí, aby si sama šila šaty. Víš, jak si připnout diamanty do výstřihu, Eloise?“

„Na to budu mít přece komornou. Já budu mít na starosti jen koupele v oslím mléce jako Kleopatra.“

„Což je v Londýně docela běžné zboží,“ podotkla lady Kate jízlivě.

„Londýn!“ zvolala Phoebe, sepjala ruce a oči jí zajiskřily. „A bude z tebe hraběnka. Kdo by si pomyslel, že se z naší starší sestry stane šlechtična. Myslíš, že budeš často chodit na večírky? A budeš bydlet v paláci?“

„V městském sídle. I když v hodně velkém,“ opravila ji Estelle. „S asi stovkou ložnic, tisícovkou sloužících a francouzských kuchařem.“

„Který ale nikdy nedokáže upéct tak báječný dort

jako Phoebe,“ řekla Eloise. Zapíchlá látačí jehlu do jehelníčku a zavřela kazetu na šití.

„Jedna věc je jistá,“ prohlásila energicky. „Už nikdy nebudu spravovat žádné punčochy. A pokud jde o to ostatní, nijak mě neláká ověsit se diamanty a chodit v hermelínu.“

„Ne,“ souhlasila Estelle. „Ty spíš utratíš část svého nesmírného bohatství za vlastní tkalcovský stav.“

„Nevím, proč bych se měla vzdát tkaní, zvláště když se z lorda Fearnocha třeba vyklube hrozivě nudný patron, jak naznačuje jeho titul zplnomocněnce pro zásobování,“ odsekla Eloise. „Ale bez přehánění. Jeho návrh změny života nás všech. Bude-li manželství fungovat, budu moct podporovat Estelle v její hudební dráze, bude-li chtít, a Phoebe si bude moct dovolit se svými zákusky konkurovat slavným Gunterovým čajovnám. Budeme moct cestovat, dělat cokoli, co se nám zlíbí, anebo také nedělat nic, když si to budeme přát. Budoucnost bude rozhodně příjemnější, než si kterákoli z nás uměla představit.“

„A k tomu stačí jen to, aby snášela bezzubého a nudného hraběte,“ smála se Estelle.

„Ale co když nebude bezzubý, ale bude z téhož těsta jako náš výstřední soused lord Mytton?“

Lady Kate, Eloise a Estelle na Phoebe vyděšeně zíraly.

„Druhý takový člověk jako Šílený Jack nemůže existovat. Slyšela jsem od jednoho z nájemců, že v Lemmington Spa vjel Mytton do hotelu na koni. A pak se pustil rovnou po hlavním schodišti,“ pokračovala lady Kate skoro šeptem, „a seskočil z balkonu do restaurace a odtud oknem ven.“

„Dozvěděla jsem se,“ dodala Eloise, „že se rád projíždí na medvědovi po salonu, jen aby vyděsil své hosty.“

„A já zaslechla, že si zapálil noční košili, aby zarazil záchvat škytavky,“ dodala Estelle a dala se do smíchu. „To všechno přece nemůže být pravda?“

„U toho člověka by mě nic nepřekvapilo,“ odušila lady Kate. „Ale překvapilo by mě, kdyby strýc Daniel podobného blázna a zpustlíka nabízel naší Eloise jako vhodného manžela. A ačkoli netuším, co takový zmocněnec pro zásobování na ministerstvu námořnictva vlastně dělá, myslím, že musí být alespoň příčetný, nemyslíte?“

„To je pravda,“ oddechla si Phoebe jakoby úlevou.

„Něco vám slíbím. Zjistím-li, že se nedokážu smířit s myšlenkou, že bych s ním mohla žít pod jednou střechou, když usoudím, že nemá laskavou povahu a je krutý, anebo když budu mít dojem, že mu nemůžu důvěřovat, naše první setkání bude zároveň i poslední. Nestanu se obětním beránkem.“

Eloise vstala. „Ale neodmítnu ho jako manžela, když bude mít falešné zuby, dřevěnou nohu nebo když si nebude rozumět s vodou a mýdlem. Jestliže zjistíme, že se k sobě hodíme – a nesmíme zapomenout, že se mu kupodivu nemusím líbit já – pak to pro nás bude životní příležitost a já se jí chopím.“

„Určitě,“ křenila se Estelle. „A když bude mít odpor ke koupeli, budeš se naštěstí muset chopit jen jedině jeho věci.“

„Tak to by pro dnešek stačilo,“ uzavřela debatu lady Kate, která jen s přemáháním potlačila úsměv. „Už brzy budeme mít možnost prověřit stav lordova chrupu.“

„Kate má jako vždy pravdu,“ přikývla Eloise. „A vy dvě se rychle převlékněte, abych vám mohla ty šaty olemovat dřív, než pro mě jako pro hraběnku bude šití pod moji úroveň.“

DRUHÁ KAPITOLA

Když pozlacené bronzové hodiny na krbové římse odbíjely celou, na příjezdové šterkové cestě před domem zastavil kočár. Eloise se úzkostí sevřel žaludek a prohloubil tak pocit nevolnosti, který ji provázel už od rána. Dnešek jí měl změnit celý život.

Cítila, jak ji na zátylku štípe chladný pot. Co když se ukáže, že lord Fearnoch je opravdu odporný? A co když se mu naopak bude zdát odpudivá ona? Teď, když se sestry a lady Kate smířily s vidinou, že se provdá, když všechny souhlasily s tím, že výhody sňatku vysoce převažují nad faktem, že ženich je úplně cizí a neznámý člověk, by mělo ze svatby sejít? To bylo pro Eloise nesnesitelné pomyšlení.

Jaké to bude být vdaná? Kolik času bude muset trávit s manželem? Bude nutné, aby snídali a večereli spolu u jednoho stolu? A co o ní lord Fearnoch poví svým přátelům anebo kolegům z Admirality? Eloise napadaly stovky otázek. A ve chvíli, když se snažila uklidnit své zjitřené nervy a sebrat síly na nadcházející setkání, zjistila, že mezi představou domluveného a zdánlivě výhodného sňatku a realitou je velký rozdíl a stejně tak velký rozdíl je mezi vágním obrazem muže, který by se mohl stát jejím manželem, a skutečným mužem, který nyní vystupuje z kočáru.

Zírala na sebe do zrcadla. Vlasy měla stažené do přísného drdolu, který jí tentokrát zabral třikrát víc času než její obvyklý ledabylý uzel. Byla bleďá a v očích měla ustaraný výraz odrážející stav její myslí. Štípla se do tváří a pokusila se o srdečný úsměv na přivítanou, pak si zcela zbytečně uhladila sukni. Vzala si na sebe vlastnoručně ušité šaty, jaké jí poradila Phoebe. Pro svůj výtvar použila slonovinově bílý mušlín a na ozdobu smaragdově zelené a krémové stuhy a krajku kolem výstřihu. Kolem vysokého pasu našila malé trojúhelníčky zeleného hedvábí a větší trojúhelníky použila jako lem sukně. S výsledkem byla spokojená, protože věděla, že zelená jí sluší, ale dnes měla obavy, že příliš zdůrazní sytě rudé odlesky jejích kaštanových vlasů.

Ozval se domovní zvonek a Eloise nadskočila. Srdce měla až v krku. Věděla, že nahoře v patře Phoebe a Estelle vykukují z okna ložnice lady Kate, odkud měly skvělý výhled na cestu a mohly tak nepozorovaně sledovat nového příchozího. Ostře vnímala důvěrně známý skřípavý zvuk, jak se těžké hlavní dveře otevřely a při tom drhly o křivou dlažbu vstupní haly.

Rychle přešla pohledem salon. Nejprve se chtěla posadit do jednoho z křesel před krbem, ale zdálo se jí to až příliš důvěrné, a tak spěchala na své oblíbené místo u okna a zvedla knihu, kterou tam nechala. Náhle jí to připadalo moc strojené, takže vyskočila a horečně uvažovala o jiném vhodném místě či činnosti. Vtom se ale otevřely dveře a majordom ohlásil lorda Fearnocha. Eloise z ruky vyklouzl svazek Voltairova Candida a spadl na zem.

Muž, který vešel do salonu, ani v nejmenším nepřipomínal strohého byrokrata z Admirality sčítajícího nekonečné sloupce čísel. Alexandr Sinclair, hrabě

Fearnoch, měl vlnité tmavohnědé vlasy, vysoké inteligentní čelo, výrazné hnědé oči lemované až neuvěřitelně dlouhými řasami, ostře řezané lícní kosti, pevnou bradu a svůdné, jemné rty. Široká ramena v dokonale padnoucím námořnicky modrém kabátě by mu mohl závidět každý kovář a jeho svalnaté nohy v upnutých světle hnědých kamaších musely přitahovat – ač nechtěně – pohledy mnohých žen. Po fyzické stránce to byl muž, kvůli němuž se dámám musela podlamovat kolena. A tento muž vcházel do salonu a s očekáváním se na Eloise zadíval.

„Moc mě těší. Vy asi budete slečna Eloise Brannaghová.“

Vzal ji za ruku a políbil vzduch nad špičkami jejích prstů.

Zuby měl zářivě bílé a očividně pravé. Divoké spekulace dvojčat se tentokrát nenaplnily. Voněl po citronovém mýdle.

„Lorde Fearnochu.“

Eloise byla sice naprosto vyvedená z míry, ale protože nepatřila k ženám, jimž se podlamují kolena, vyhrkla první věc, která ji napadla.

„Předpokládám, že vy jste lord Fearnoch? Vůbec nevypadáte jako někdo, kdo se živí nudnou prací na Admiralitě.“

„Vážně jsem lord Fearnoch a jsme moc rád, že vás poznávám, slečno Brannaghová. A smím-li s vaším svolením reagovat na vaši poznámku, ani vy nevypadáte jako přepečlivá ochránitelka a strážkyně svých sester dvojčat.“

Eloise se proti své vůli usmála.

„Dobré nebe, tak takhle mě popsal náš strýc? V tom případě mě udivuje, že jste vůbec souhlasil sejít se s někým, kdo je tak otravně úctyhodný.“

Lord Fearnoch pozvedl obočí.

„Nejspíš si myslíte, že jsem se ocitl v opravdu zoufale nepříjemné situaci, když se pokouším tak dokonalou bytost zlákat, aby se obětovala?“

„Jen mě zajímá, proč tak pohledný muž jako vy, který má zdědit tak velký majetek, hodlá uzavřít sňatek s... a jak jste si mě vlastně představoval?“

„Starší. Protivnější. S brýlemi.“

„S brýlemi?“

„Daniel – tedy váš strýc – mi říkal, že jste z jeho neteří ta nejchytřejší a nejsečtější. Takže jsem si představoval, že dlouhé hodiny studia vám nejspíš oslabily zrak. Proto ty brýle.“

Ačkoli mluvil chladným tónem, Eloise mu na očích viděla, že se moc dobře baví. Smysl pro humor, to byla další věc, kterou u něho nečekala.

„Doufám, že jste si mě nepředstavoval jako zlostnou a výbušnou osobu. Ujišťuji vás, že já se považuji za mimořádně vyrovnanou ženu, a jestli si myslíte, že barva mých vlasů svědčí o opaku, pak máte sklon podléhat všeobecně vžitým, ale velice povrchním předpokladům. Nazrzlé vlasy nesvědčí o vzpurné a vzteklé povaze o nic víc, než svědčí vzhled řeckého boha... o jeho básnických vlohách.“

„Moje básnické vlohy končí u věty, že naše kočka má zelená očka,“ usmál se lord Fearnoch. „Posadíme se, anebo si budeme dál vyměňovat naše pomýlené představy vstojte?“

„Ach, moc se omlouvám,“ vyhrkla Eloise a zrudla, když si konečně vzpomněla na své dobré vychování. „Jakou jste měl cestu, lorde Fearnochu?“

„Klidnou. Ničím nerušenou.“

Nenuceně se posadil a nepokrytě si Eloise prohlížel.

„Vaše představy o mně, slečno Brannagová, jsou zjevně chybné stejně jako moje o vás.“

Kdyby tak věděl, jak si ho představovala! Ještě víc zčervenala.

„Nesnažila jsem se – tedy nepokoušela jsem se předpokládat – koneckonců je to jiné, než kdybychom museli o sobě zjistit... Vlastně chci říct, že jste v dopise naznačil, že půjde pouze o formální svazek,“ uzavřela nepřesvědčivě.

Tentokrát si byla jistá, že lord Fearnoch jen stěží potlačuje úsměv.

„Dopřejte mi to potěšení a povězte mi, jak jste si představovala úředníka z Admirality. S lupy ve vlasech? Šilhavého? Se skvrnami od inkoustu na manžetách? Jako shrbeného člověka, který tráví celý život nad zaprášenými folianty?“

Eloise se zasmála. Lord Fearnoch sepjál ruce a vyčkával. Nemohla mu to říct. Ticho mezi nimi sílilo a houstlo. Eloise nebyla na ticho zvyklá.

„Moje sestry nechápu, proč si bohatý hrabě chce vzít právě mě.“

„To od vašich sester není moc pěkné.“

„Ale ne, já chci totiž říct – proč se chcete oženit právě se mnou. Nebo vlastně s kýmkoli. S úplně cizí osobou. Sestry si myslí, že musíte být...“

Cítila se nesmírně trapně, a tak se odmlčela a zavrtěla hlavou. Ale lord Fearnoch jen povytáhl obočí, mlčel a čekal, co bude následovat. Eloise napočítala do čtyřiceti pěti a pak se vzdala. Zvedla ruce a sklesle řekla: „Tedy chcete-li to vědět, sestry si myslely, že se přinejmenším vyhýbáte mytí a že nejspíš nemáte ani vlastní zuby. Z dopisů strýce Daniela jsme věděly, že nemáte žádný viditelný... nedostatek, a tak jsme usoudily, že musí jít o cosi, čeho si lidé na první pohled nevšimnou.“

Zatvářila se zoufale a dodala. „Moc se omlouvám. Ale chtěl jste to vědět.“

„Ano, chtěl.“

Nastalo další napjaté ticho.

„Zjevně se koupete pravidelně,“ dodala Eloise zkroušeně a pokusila se usmát.

Lord Fearnoch kývl.

„A vaše zuby – tedy ty, které vidím...“

Tentokrát už hrabě neodolal a vyprskl smíchy.

„Jsou všechny na svém místě a v dobrém stavu. Ale vy se tváříte, jako byste si prohlížela koně, kterého si chcete koupit.“

Měl velmi podmanivý úsměv. Eloise se nesmírně ulevilo a trochu se uvolnila.

„Ale přesně to oba děláme, že? Tím, jak spolu mluvíme. Nemyslela jsem si... tedy těšila jsem, ale dnes ráno mě napadlo, že je to... zkrátka celé je to přinejmenším trapné. Vy si mě prohlížíte a já si prohlížím vás a za žádnou cenu nemůžu pochopit... teď, když jste tady si s vaším dovolením myslím, že dvojčata – tedy moje sestry – mají pravdu. Muž jako vy má určitě po ruce spoustu dychtivých žen, které stojí v řadě, aby se za vás mohly provdat.“

Rychle se zarazila.

„Promiňte. Asi si o mně myslíte, že jsem hloupá, ale vy stále mlčíte a já se jen snažím udržovat rozhovor.“

„Řekl bych něco, kdybych měl co.“

„Myslíte tím, že jsem upovídáná a pošetilá, anebo na moje otázky nemáte odpověď? Nebo si třeba myslíte, že bych se neměla na nic vyptávat, ačkoli já musím říct, že to považuji za důležité, můj pane.“

Odmlčela se. Seděla beze slova a čekala na jeho reakci. Nervózně si kousala ret a snažila se nepočítat

vteřiny. Založila si ruce na prsou. Pak si je položila do klína.

„Tedy tu frontu vdavekchtivých dam jsem pochopitelně nemyslela doslova, můj pane, myslela jsem...“

„Já jsem vás dokonale pochopil, slečno Brannaghová. Nevadilo by vám, kdybyste mě oslovovala mým křestním jménem? Jmenuji se Alexandr. Když mi říkáte *můj pane*, mám chuť se ohlédnout přes rameno, jestli tam nestojí můj bratr Walter.“

„Kdyby byl váš bratr ještě naživu, neseděl byste tady.“

„To bych si z celého srdce přál.“

Zčervenala.

„Promiňte, nechtěl jsem se vás dotknout, ale myslím, že bude nejlepší, když k sobě budeme od samého začátku upřímní. Nechtěl jsem se stát hrabětem, natož pak manželem. Ale pravda je, že musím být obojím.“

„Výborně. Pravda je, že i já bych dala přednost tomu, kdybych se nevdala. Přinejmenším nechci být *provdaná*,“ dodala Eloise spěšně.

Lord Fearnoch – Alexandr – se usmál. Oči se mu v tu chvíli rozzářily a Eloise měla pocit, že dostala ránu do žaludku. Jejich pohledy se setkaly a proběhlo mezi nimi cosi podivného, co vehnalo Eloise do tváří ruměncem, který nijak nesouvisel s pocitem trapnosti.

„Tedy jestli chápete, jak to myslím,“ doplnila.

Lord Fearnoch kývl, sklopil zrak, a tím zlomil kouzlo toho kratičkého okamžiku. Pak si otřel dlaně o kalhoty. Byl snad také nervózní? Už litoval, že sem přišel? Dřív, než mohla Eloise dát průchod svým obavám, Alexandr si našťěstí odkašlal.

„Myslím, že bude dobře, když si o sobě nejprve

něco povíme, a teprve pak se můžeme vrátit k tomu, proč jsem dnes tady. Jak už jistě víte z listu, který jsem zaslal lady Elmswoodové, čas zde hraje zásadní roli.“

„Vím, že se musíte oženit do svých třicetin, nebo přijdete o veškerý majetek, který jste zdědil po bratřovi.“

„A je to opravdu značný majetek, ačkoli já sám o něj nemám valný zájem. Vím, že to zní pokrytecky, ale je to náhodou pravda.“

„Tak tedy proč máte zájem... tedy to není ten správný výraz... proč tedy obětujete svůj mládenec-ký stav kvůli dědictví? V sázce musí být víc než jen to.“

Alexandr se slabě usmál.

„Řekněme, že oženit se považuji za svoji povinnost. Ne, to není úplně přesné, a protože vy si zjevně na přesnost potrpíte, dovolte mi se opravit. Moje svědomí mi velí, že se musím oženit.“

„A proč?“

Alexandr se vyhnul přímé odpovědi.

„To dědictví jsem neočekával. Bratrova předčasná smrt a fakt, že si neprozíravě nezajistil dědice, vedly k velmi nevídaným následkům.“

Mluvil navenek lehkým tónem, ale v očích měl výraz svědčící o jiných a mnohem hlubších pocitech.

„Váš bratr neměl děti? Ale aby dědil, musel být ženatý, protože fideikomis – omlouvám se, jestli je to pro vás bolestné téma, vždyť váš bratr zemřel před necelým rokem...“

„Nebyli jsme si s bratrem nijak blízcí,“ přerušil ji Alexandr. Sevřel rty a chvíli mlčel, ale pak pokračoval: „Mezi námi jsou – byl – rozdíl osmi let. Každý z nás byl vychováván jinak. Walter jako budoucí dědic